

Geschiedenis van de film

week 6

1994

Bollywood is de grootste filmindustrie ter wereld en staat bekend om haar commerciële films met veel zang en dans. Er zijn in India ook filmmakers die realistische en meer 'zinvolle' films te maken. De zogenaamde Art Cinema Bollywood. Zo maakte Shekhar Kapur in 1994 "*Bandit Queen*" over een gevoelig onderwerp, dat niet door iedereen binnen India werd gewaardeerd.

De invloed van Aziatische cinema op het westen is sinds Kurosawa niet opgehouden. Zie bijvoorbeeld Bruce Lee, Jackie Chan, Ang Lee, Kitano Takeshi of John Woo. Kim-Ki-Duk (Zuid-Korea) is op dit moment iemand die in het oog springt net als de Zuid-Koreaanse cinema in het algemeen. Deze films zijn ook erg populair in het westen; vooral op westerse filmfestivals. "*Spring, Summer, Fall, Winter... and Spring*" en "*Bin-Jip*" zijn twee films waarbij vooral beelden en ingetogen personages de bovenhand voeren.

1990s

De vermenging van reclamekunst, videogamekunst, videoclipkunst, etc. zorgt voor een onuitputtende bron voor jonge hippe filmmakers. De zogenaamde 'videostore-generation' groeit op met verschillende media en zetten deze in bij het maken van hun films. Voorbeelden: "*Fight Club*" (David Fincher, 1999), "*Trainspotting*" (Danny Boyle, 1996) en "*Lola Rennt*" (Thomas Tykwer, 1998).

1995

Een bijzondere beweging is: *Dogma 95* (niet toevallig precies 100 jaar na de 'geboorte van de cinema' opgericht). De aanhangers van dit manifest wilden teruggaan naar een pure vorm van filmen zonder opsmuk, special effects en met natuurlijk licht. In hun ogen waren de meeste films middelmatig. Een aantal dogmaregels zijn: filmen met de hand, geen afgesproken genres, geen geluid toevoegen, op locatie filmen en geen benoeming van de filmregisseur. Je ziet de geschiedenis gedeeltelijk terugkeren (zie het neorealisme) en ook de gebroeders Lumiere worden geëerd. De eerste Dogma films zijn "*Festen*" (Thomas Vinterberg, 1998), en "*The Idiots*" (Lars von Trier, 1998).

1990s

De jaren '90 staan bekend om het postmodernisme. Men begint zich steeds meer te verzetten tegen de hokjesgeest van genres. Anything goes. De genrefilms zelf beginnen zich ook te 'vernieuwen', zo ontstaan er nieuwe genres, zoals de conspiracy thriller, de paranormale thriller (ook wel bovennatuurlijke thriller), nouveau violence, etc. Veel postmoderne films zijn gebaseerd op postmoderne literatuur. Voorbeelden hiervan zijn William Burroughs ("*Naked Lunch*", verfilmd door David Cronenberg), Hunter Thompson ("*Fear and Loathing in Las Vegas*", verfilmd door Terry Gilliam) en Brett Easton Ellis ("*American Psycho*", verfilmd door Mary Harron).

1994

"*Pulp Fiction*" (Quentin Tarantino, 1994) wordt gezien als het hoogtepunt van de postmoderne film uit de jaren '90. Verschillende verhalen lopen kras door elkaar heen en niets lijkt op het eerste gezicht met elkaar te maken hebben. Tarantino put uit de gehele filmgeschiedenis, zowel de 'goede' als 'slechte' smaak komen aan bod. Ook is het opvallend dat de dialogen erg alledaags zijn (mayonaise!), iets wat we niet gewend zijn van de gemiddelde Hollywood-film.

2000s

Er is verzet tegen Hollywood en dan met name tegen het gebruik van CGI (Computer Generated Images). Een mooi voorbeeld hiervan is "*Dogville*" (Lars von Trier, 2003) waarbij het decor vrijwel geheel is weggelaten. Men kan ook inventief een verhaal vertellen vertellen door 'ouderwetse trucage' te gebruiken (*Eternal Sunshine of the Spotless Mind*, 2004 Michel Gondry). De regisseur kan ook een vlot effect creëren door gebruik te maken van hip hop montage ("*Requiem for a Dream*", Darren Aronofsky, 2000). Deze films vereisen wat meer fantasie van de kijker.

